

CONSPIRACIÓ POSTLÍBIA

El coronel que viatjà a Trípoli

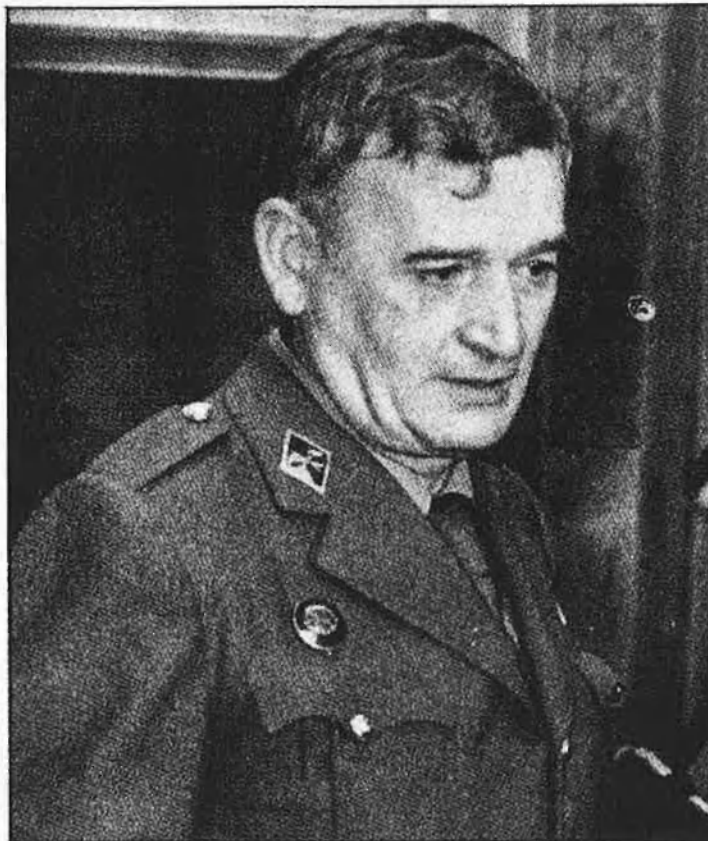
El passat dilluns dia dotze —un dia abans del fatídic dimarts i tretze— saltava la notícia: el coronel Carlos Meer de Ribera havia estat detingut el dia 8. Els ministeris de Defensa i Interior creien haver acumulat contra ell proves suficients per a inculpar-lo d'un delictes de conspiració per a la rebel·lió militar. Pocs dies després, l'acusació quedava reduïda pel jutge instructor a un delictes menor d'abandó de residència (els militars són obligats en tot moment a notificar als seus superiors en quin lloc es troben o si pensen començar algun viatge. Si viatgen a l'estranger, és preceptiu notificar-ho a les autoritats militars i a l'ambaixada. Res d'això no féu de Meer).

Allò important, però, era el nom de la persona amb la qual el coronel colpista i ultradretà hauria conspirat: el també coronel libi Muammar el Gaddafi, al qual li hauria demanat una quantitat respectable de milions de pessetes. L'explicació a tan insòlita aliança es basava en les inclinacions pro-àrab i antisionista del coronel de Meer. S'arribà a recordar també que el periòdic ultra *El Imparcial* havia estat acusat de funcionar amb capital libi, una acusació a la qual escapà per pèls el seu col·lega *Liberación*, exactament a l'altra punta de l'espectre ideològic.

El coronel Carlos de Meer de Ribera, que nasqué a Valladolid fa ara cinquanta-set anys, es féu famós sobretot arran de la seua participació com a defensor del capità Francisco Dusmet Garcia-Figueras en el juí contra els colpistes del 23 de febrer del 1981. Prèviament, ja havia protagonitzat algun incident rellevant, com quan, sent governador civil de Palma de Mallorca, l'any 1974, llançà una proclama encesa advertint dels perills d'una conspiració judeo-maçònica-

La detenció del coronel colpista Carlos de Meer sota l'acusació de conspirar per a la rebel·lió ha despertat moltes interrogants. Més després de saber-se els seus possibles contactes amb Gaddafi.

M. Aloï

President honorífic de la Coordinadora de Grupos Nacionales.

comunista —tan en ús aquells dies— als pacífics i astorats illencs. Abans, havia estat nomenat director general de Cultura Popular i el Llibre al Ministeri d'Informació i Turisme (un antic titular del qual, per cert, don Manuel Fraga, es vanagloria aquests dies d'haver destituït el coronel del seu càrrec de governador a Mallorca) i subdirector general del despatx del president del govern. Una carrera im-

portant, que constitueix una de les sorpreses més intrigants de Carlos de Meer: número u de la cinquena promoció de l'Acadèmia Militar General, tingué temps per llicenciar-se alhora en ciències polítiques, arquitectura tècnica, dret, organització i mètodes per l'ENAP i estadística matemàtica. Tot això, a banda de treballar en l'empresa Urbis, una de les més importants empreses de construcció de Madrid i els seus destins militars al Grup de Dragones Alhambra, al regiment de la Guàrdia del Palau del Pardo, a la Brigada Montesa, al regiment de Cavalleria Villaviciosa, a l'Estat Major Central, al regiment de Cavalleria Farnesio, a la delegació de cria cavallar de Jaén, al regiment Pavia i al IV grup lleuger de Cavalleria.

D'on ha tret temps per realitzar tantes activitats és un dels misteris de la vida del coronel, el qual no ha amagat mai la seua ideologia franquista, que l'ha portat a esdevenir una mena de president honorífic de l'anomenada «Coordinadora de Grupos Nacionales», l'agrupament de totes les forces de l'extrema dreta —tret de de l'antiga Fuerza Nueva—. Aquest grup no s'ha presentat a les eleccions del pròxim 22 de juny i l'acusació concreta, i indemonstrable, contra de Meer és que havia viatjat a Líbia per aconseguir fons per al seu llançament públic.

Les autoritats líbies, per la seua banda, negaren tota relació amb Carlos de Meer. Fonts molt pròximes al dirigent libi afirmaren al periòdic basc *Egin* que «és coneguda la generositat de Gaddafi a l'hora de facilitar ajut econòmic a grups antiimperialistes o que lluiten per la sobirania dels pobles, però que en cap cas la manera de demanar diners i de lliurar-los no es realitza de la forma que ho descriu el govern espanyol». Clar i ras:

Carlos de Meer, un estrany militar

El regal a Tòquio

«És el regal espanyol a la cimera de Tòquio». La frase ha fet fortuna a Madrid i fa referència a la detenció del coronel ultra Carlos de Meer, acusat de conspirar per a la rebel·lió i de comptar, amb aquesta finalitat, amb l'ajut del també coronel Moammar el Gaddafi.

Un regal significatiu que ha permès a Espanya aparèixer per primera vegada en molts anys a les pàgines importants dels periòdics nord-americans. (Recorden, per exemple, que la notícia del colp d'estat no merescué ni una columna en portada en pràcticament cap dels grans diaris EUA).

Potser no es tracta exactament d'un regal i hi ha bases certes per a una relació tan estranya. En qualsevol cas, el profit que se'n trau és enorme: Reagan pot demostrar que Gaddafi intenta desestabilitzar tot el Mediterrani, sense escrúpols pel que fa al mètode. L'esquerra antiimperialista es queda perplexa en un país on la por al colp d'estat encara pesa més que la solidaritat amb altres països. L'esquerra rosa té un bon motiu per tallar fils definitivament amb Líbia sense haver de reconèixer que l'amo mana.

I les preguntes s'amunteguen damunt la taula: ¿Gaddafi col·laborant amb l'extrema dreta? ¿El Cesid —incapaç de sortir a Balona i tornar sense carregar-se la barrera d'Irun— realitzant una perfecta operació d'espionatge a l'aeroport parisenc d'Orly? ¿I si fou la CIA qui ho féu? ¿O el Mossad israelià? ¿Per què s'usà —com és norma en les operacions d'estat— El País com a missatger? ¿Per donar imatge de credibilitat? Cas que siga certa la relació de Meer-Gaddafi, aquesta relació faria mesos, o anys, que estaria establida. ¿Com és que es trau a la llum ara? ¿Per contribuir a la campanya anti-Gaddafi? Detencions i complots han lligat en menys d'una setmana Gaddafi a l'extrema dreta espanyola, a l'extrema esquerra internacional, a grups religiosos, a la màfia italiana, a les lògies maçòniques, a ETA i etcètera, etcètera). ¿Per preparar l'ambient de cara a noves escaramusses mediterrànies de la sisena flota que ara també amenaça, tímidament encara, Síria? ¿Cosa d'eleccions? ¿campanya d'imatge de la policia després dels seus estrepitosos fracassos en la lluita contra ETA, principalment a Madrid? Vostés mateixos.

que no s'és tan innocent en aquestes gestions. Aquestes mateixes fonts descartaven de tota manera qualsevol probabilitat que Gaddafi hagués rebut un militar ultradretà —sobretot si coneixia la seua ideologia.

Com a conseqüència de l'afer, el cònsol general de Líbia a Espanya, Saed Mohamed Alsalam Esmaiel, era expulsat i el coronel espanyol ingressava en presó. Al cap de poc temps l'ex-canceller austriac Bruno Kreyski expressava el seu convenciment —«d'home jueu», afirmà— que aquesta relació no havia existit i la seua sorpresa pel tracte que el govern espanyol donava al llibi, més encara després de la trobada que Gaddafi i González realitzaren fa un any a Mallorca, i en la qual es parlà d'evitar tensions al Mediterrani.

No es pot descartar, però, que en realitat la coneixença haja tingut lloc (de Meer qualificava Gaddafi de «joseantoniano» en moltes ocasions). De Meer no és un colpista típic, sinó un home d'una profunda i extensa cultura, molt atret pel món àrab. D'ací a complots i colps d'estat hi ha un llarg trajecte. El llarg trajecte que, gojosos, no dubtaran a traspasar els mateixos periòdics americans que el 23 de febrer de 1981 a penes no publicaren ni la fotografia de Tejero. En primera pàgina de *The Washington Post* aparegué —i diumenge— la de Carlos de Meer. □